

İSRAİL'İN KUTSAL TERÖRÜ

LIVIA ROKACH

Moshe Sharett'in Özel Güncesi Üzerine Bir İnceleme

Türkçesi: ZEYNEP NEŞE

BELGE YAYINLARI: 24

Birinci Baskı: Şubat 1984

-ÖZET ALINTI-

**"Resmi tarihin ardında yatan gerçek
dünyanın perdesini kaldırmak isteyenler için
çok değerli bir kaynak..."** Noam Chomsky

Tarih, özellikle yakın tarih, dünya kamuoyuna belirli temel dogmalara dayalı doktriner bir anlayış çerçevesinde sunulmaktadır. Neden böyle olduğu totaliter toplumlar özelinde yorum gerektirmeyecek kadar açıktır. Açık baskı biçimlerini ve ideolojik denetlenmeyi tanımayan toplumlarda ise oldukça garip bir durum bu; örneğin Birleşik Devletler, geçmişte ve günümüzde araştırma ve düşünce özgürlüğü açısından en az baskıcı sistemlerden biridir. Ancak, belirleyici tarihsel olguları ele alan; ama belirli ideolojik kategorilerle uyum içinde olmayan bir analiz, Birleşik Devletlerde nadiren geniş bir okuyucu kitlesi bulabilir.

«Birleşik Devletler işe daima iyi niyetle başlar.»

Amerikan müdahaleciliğinin liberal bir eleştirmeni, resmi tartışma; yani «**dikkate değer fikirler**» platformuna önce böyle günah çıkararak girer. Kendi içinde düşeceği çelişkilere bir noktadan sonra tahammül etme yeteneğine sahip olmayan bir kişinin dogmaları kabul edebilmesinin tek yolu vardır: Özgür bir toplum için fazla «**aşırı**» olan belgesel türden incelemelere kesinkes gözlerini kapamak. Örneğin «**Pentagon Belgeleri**»nde açıklanan üst düzeydeki planlar konusundaki raporu, ya da temel stratejik hedeflerin geliştirilip formüle edildiği 40'lı ve 50'li yılların başlarındaki ABD-müdahalelerine ilişkin raporu görmezden gelmek gibi.

İsrail'le Birleşik Devletlerarasındaki ilişkilerde zaman zaman anlaşmazlıklar ortaya çıkmış olsa da -sıkça söylendiği gibi- bu ilişkiler "**özel önem taşıyan ilişkiler**"dir. Sermaye ve askeri malzeme akışı, sunulan diplomatik destek veya ortak gerçekleştirilen operasyonlar bu durumun açık göstergesidir. Aynı şekilde, Ürdün, Suriye ve Filistinlileri etkileyen 1970 krizinde İsrail'in Orta-Doğu'da ABD'nin temel çıkarlarını savunduğu dönem de bunun kanıtıdır. Bu «**özel ilişkinin**» aynı zamanda ideolojik düzeyde de var olduğu gözlenmektedir. Öne sürülen temel tez bir cümleyle özetlenebilir: **İsrail, terörizmin askeri saldırı, insafsız ve akıldışı nefretin çaresiz bir kurbanıdır.**

Bilgili Amerikan siyaset araştırmacıları için, İsrail'in dört kez; hatta son olarak 1956'da komşularının saldırısına uğradığını yazmak alışılmış bir şeydir. İsrail zaman zaman teröristçe saldırılarından ötürü kınansa da, bunlar yanlış; ama yine de anlaşılır bir tepki olarak nitelendirilir. İsrail'in kaba kuvveti ve çatışmaları teşvik etmek ve sürdürmek konusunda belki de belirleyici bir rol oynadığı yolundaki kanı, üstünkörü bir şekilde ifade edilir. (S. 11-12)

BATININ YARATTIĞI CANAVAR: İSRAİL'İN KUTSAL TERÖRÜ

Moshe Sharett'in günlüğünde İsrail'in izlediği politikaya ilişkin kaygılarını açıklamasından bu yana bir çeyrek yüzyıl geçti. Bu süre içinde, Orta Doğu'da bilinçli ve programlı olarak saldırgan bir güç haline gelen Siyonizm, kendini kabul ettirdi ve genişledi Terör, provakasyon ve siyasi komplolara dayanan stratejisi -Sharett'in yoğun planlama dönemi esnasında belgelediği aynı strateji- artık bütün Orta Doğu'yu hedefler olmaktan çıkarak, başka bölgeleri; örneğin Afrika ve Avrupa'yı da kapsamına almıştır: Giderek yetkinleşen terör stratejisinin İsrail tarafından kesintisiz olarak uygulandığını bir kaç örnekle açıkça sergilemek mümkündür:

50'li yılların ortalarında, başta Moche Dayan olmak üzere Ben Gurion'un öğrencileri ısrarla **“Orta Doğu'da ateşi tutuşturmak”** gerektiğinden söz ediyorlardı. İşçi Partisi yetkililerinden David Hacohen, Sharon'a, **«Deliler gibi hareket etmeye mecbur»** olduklarını öğretiyordu. Böylece Araplar korkutulurken, Batı da baskı altına alınabilecekti. Ben Gurion ise, Nasır'ın, **“Afrika'ya hâkim olmasını”** önlemek için kıtayı, İsrail'in stratejik çıkar alanına tabi kılmayı hedefliyordu. Yaklaşık 30 yıl önce Sharett döneminin sadık Mapai üyesi, son dönemde ise Begin'in savaş bakanı Ariel Sharon, kamuoyuna şu açıklamayı yapmıştır: **“Stratejik çıkarlarımızı ilgilendiren bölgeler, 80'li yıllarda artık Arap ülkelerinden öte Akdeniz kıyılarını, Türkiye, İran, Pakistan, Basra körfezi ve Afrika'yı; özellikle Kuzey ve Orta Afrika'yı kapsamaktadır.”** (Stratejik Araştırmalar Enstitüsünün, İsrail'in stratejik çıkarları adlı sempozyumundan, Tel Aviv, Aralık 1981)

Eveland, **ABD'nin İsrail kaynaklı raporlara bağımlılığını, “kümesin bekçiliğinin tilkiye verilmesine” benzetmektedir.** Gerçekte İsrail, müttefikine çarpıtılmış veya tümüyle hayal ürünü bilgiler aktarmaktaydı. Böylece ABD başkanı ve temsilciler meclisinin Sovyetler Birliği korkusundan yararlanarak, İsrail'in anti-Arap saldırı politikasına yeşil ışık yakması sağlanmaya çalışılıyordu. İsrail'in ne denli başarılı bir taktik uyguladığı, ABD ve NATO zirvesinin Akdeniz bölgesindeki; özellikle İtalya ve Yunanistan'da demokratikleştirme eğilimlerini bastırmaya yönelmesinden de anlaşılmaktadır. 60'lı yılların ortasındaki ABD- İsrail ittifakı, Amerika'nın bölgedeki stratejik çıkarlarını tehdit eden **‘kıızıl tehlike’**yi ortadan kaldırmaya yönelmişti. Düzmece raporlarına inanırlık kazandırmak amacıyla **“Holocaust kompleksini”** bir yana iten **İsrail, Mısır'daki Bonn gizli servis başkanı General Gehlen komutasındaki bir grup neo-nazi ile işbirliğine girdi.** Bu operasyonu, Tel Aviv adına **«Lavon olayı»**nın **‘baş mimarı’** olarak tanınan Perez'in yönettiği bilinmektedir. O dönemde İsrail savunma bakanı olan Perez, bugün Siyonist İşçi Partisinin beyni durumundadır.

Sovyetler Birliğinin amaçları konusundaki benzer veriler Washington'a Şam'dan da gönderilmektedir. Bu görevi üstlenen İsrail ajanı Eli Cohen (Mısır doğumlu) o dönemin aşırı sağcı Suriye yönetiminde üst düzeyde yer almaktaydı. 1964'de İtalyan ordusu ve gizli servisinin (SIFAR) yeni orta-sol hükümeti devirip, NATO destekli sağcı bir askeri diktatörlük kurma hazırlıklarının arka planını İsrail'in verdiği bu raporlar oluşturmaktadır. Söz konusu girişim son anda engellenmiştir. İsrail'in Kahire ve Şam'daki hücreleri 1965'de yok edildiğinde, 1987 olaylarını hazırlamak üzere yeni bir mekanizma harekete geçirildi; 21 Nisan'da Yunan askeri darbesi ve Mısır, Suriye, Ürdün üçlüsüne karşı Haziran savaşı. Tito'nun da o zamanlar saptadığı gibi bu iki olay arasında açık bir ilişki vardı. Baba G. Papandreu'nun ılımlı sosyal demokrat partisinin yaklaşan seçim zaferi, yabancı istihbaratçıların tarafından ülkede **“kızıkların egemenliği”** olarak sunulmuştu. Bu tutumun arkasında oğul Papandreu'nun, dâhiyane bir şekilde **“Sovyetler Birliğinin kuklası”** olarak lanse edilen, Nasır ve diğer milliyetçi Arap liderleri ile kurduğu yakın ilişkilerde yatıyordu. Darbe nedeniyle bölgedeki gerilimler keskinleştiğinde (Dayan o sırada **«tesadüfen»** Atina'da bulunuyordu), İsrail açısından Mısır'a saldırma yolu da açılmış oluyordu. Washington bir kez daha Nasır'ı devirme fırsatı yakalamıştı; ancak bu defa yanında Siyonist devlet dışında bir müttefiki yoktu. Gerçeklerin günışığına çıkması için yine yıllar geçmesi gerekecekti. Bu gün artık birbirinden çok farklı kaynaklar, CIA karşı istihbarat şefi James Angletori ile o sıralar ABD'de elçilik görevini devralmış olan Evron, (Washington'daki İsrail elçiliği görevine, Begin yönetimi tarafından atandı ve 1981 yılı sonuna kadar bu görevde kaldı.) **«Lavon olayının»** eski tezgâhçılarından Ephraim Evron'un **“mükemmel bir işbirliği”** gerçekleştirdiği konusunda birleşmektedir. Siyonizm yanlısı bir yazara göre: **“Tarihte hiçbir savaş bu ölçüde gizli servislerin kontrolü altında gerçekleşmemiştir. 1967 savaşı gerçekte CIA ve İsrail gizli servisinin ortak girişimlerinin ürünüydü”** (Richard Deacon: The Israeli Secret Service, Londra 1977). O sıralar İsrail Gizli Servisini yöneten General Meir Amit, savaş konusunda Johnson'un savunma bakanı Robert Mac Namara'dan bizzat onay aldığına dair güvence veriyordu.

1967 savaşında İsrail, sivil halkı göçe zorlamak, ezmek ve köylerini yıkmak konusunda, şimdiki yaptıklarına parmak ısırtacak kadar vahşi davrandı -özellikle Filistin Bölgesi, Batı Ürdün ve Gazze'de. Kaderin acı oyununa bakın ki, bu savaşta ABD vatandaşları Orta Doğuda ilk defa biricik müttefikleri Siyonistler sayesinde hayatını kaybediyordu. **Amerikan gemisi «Liberty»'nin bombalanması sonucu 34 Amerikan subayı ve denizcisinin ölmesi, 100 den fazlasının yaralanmasına neden olan olayda, emri veren gerçekte Moshe Dayan'dı.** Bazı kaynaklara göre (Anthony Pearson, Conspiracy of Silence, Londra 1978; Ensign James M. Ernie: Assault on the Liberty, New York 1901) İsrail bu hareketiyle, savaşı Mısır'dan Batı Ürdün ve Suriye'ye yaymak için çevirdiği dolaplara ilişkin kanıtları örtmeyi hesaplıyordu. Nitekim başarılı oldu ve ABD'yi anlaşma yapmaya ikna etti. Ne bu saldırı ne de Amerikan yurttaşlarının soğukkanlılıkla katledilmesi ABD'yi Siyonist terör rejimiyle yaptığı ittifakı gözden geçirmeye itmedi. Tam tersine **“Liberty olayı”** örtbas edilerek, İsrail'le **“özel ilişkiler”** geliştirildi ve güçlendirildi.

İsrail 1948'den sonra Arap rejimlerini tehlikeye sokabilecek her türlü yöntemi araştırdı ve kullandı. Arap hükümetleri İsrail'le askeri bir çatışmaya girmeye çekiniyorlardı. Ancak kendi halklarının -ve ülkelerinde sürgünde bulunan Filistinlilerin- nezdinde varlıklarını sürdürebilmek için İsrail'in saldırgan politikasına ve sürekli baskılarına herhangi bir reaksiyon göstermek zorundaydılar. Başka bir deyişle **Arap tehlikesi efsanesi, İsrail tarafından yaratılmıştı.** Arap rejimleri de İsrail'in sürekli silahlanma çabalarından tedirgin olmalarına rağmen, kendi iç sorunları ve uluslararası gerekçeler yüzünden bu efsaneyle yeterince mücadele edememişlerdir. İsrail siyasi-askeri kurumları Arap devletlerini, kazanacağından giderek daha fazla emin olduğu bir askeri çatışmaya zorluyordu. Bu çatışmanın amacı, bölgedeki güçler dengesini temelden değiştirmek ve İsrail devletinin Ortadoğu'nun süpergücü olmasını sağlamaktı. Bu stratejik amaca ulaşmak için aşağıdaki taktikler kullanılmaktaydı:

a) Özellikle (başlangıçta) o sırada Ürdün ve Mısır'ın kontrolü altında bulunan Batı Yakası ve Gazze'deki Filistin bölgeleri olmak üzere, ateşkes sınırının ötesinde yaşayan sivil halka yönelik büyük ve küçük çaplı askeri operasyonlar düzenlenmesi. Bu operasyonları ikili bir amaca hizmet ediyordu. Bunlardan ilki, yöre halkını baskı ile sindirmek, İkincisi ise çeşitli Arap hükümetleri ile İsrail saldırganlığı karşısında yeterince korunmadığı duygusuna kapılan Arap halklar arasındaki çelişkilerden yararlanarak kargaşa ve güvensizlik ortamını sürekli kılmak idi.

b) Sınır bölgelerindeki Arap askeri merkezlerine operasyonlar düzenleyerek Arap ordularını demoralize etmek ve böylece askeri mekanizma yoluyla da rejimin güç dengesini bozmaya çalışmak.

c) İstihbarat toplamak, korku, gerilim ve dengesizlik yaratmak amacıyla Arap toprakları içinde gizli terörist eylemler düzenlemek.

NOT: İsrail'in ilk dışışleri bakanı ve 1953-55 yılları arasındaki başbakanı, Moshe Sharett, gün be gün İsrail'in önemli politik kararlarının nasıl alındığını kaydeden özel bir günlük tutmuştu. İsrail'in 'güvenlik aygıtının', David Ben-Gurion, Ariel Sharon ve Moshe Dayan gibi kişilerin, örtülü askeri operasyonlar, terör eylemleri kanalıyla komşu Arap ülkelerinde nasıl istikrarsızlık yaratmaya çalıştıklarını ve Güney Lübnan, Batı Şeria ve Gazze şeridini yutmak için nasıl komplolar düzenlediğini sergilemektedir. Sharett'in güncesi ve diğer önemli belgeler, İsrail'e ve onun güvenliğine ilişkin olarak uzun yıllardır yaratılan mitleri sarsmaktadır.

ÖZET ALINTI

CELAL SANCAR

01.08.2018/ANKARA